

GAZETA TRANSILVANIEI

On. 2317
Biblioteca Universității (2 exempl.)

PROPRIETARĂ: ASOCIAȚIUNEA „ASTRA” BRAȘOV
Apare de două ori pe săptămână prin îngrijirea
unui comitet de redacție.
Atelierele tipografiei „Astra” Tf. 1102.
Pagini 4-6-8 Lei 2.

STEAG RIDICAT LA.
1838

GHLBARITIU ȘI SFINTIT DE LUPTULE PURTATE SUB CUTELE LUI MUREȘENII
DE ATĂȚIA URMAȘI. ÎN FRUNTE CU

REDACȚIA SIBIU RAȚIA
B-dul REGELE FERDINAND Nr. 12 Tf. 1513
Abonamentul anual lei 26. Autorități și Societății lei 500.
Anunțuri și reclame după tarif.

Nr. 94

14 Decembrie 1941

Anul 104

Un anuar școlar

de I. Bozdog

Anuarele școlare, în special la noi în Ardeal, au fost și sunt oglinda suflătoare a instituției respective. Datele și statisticile lor sunt utilizate nu numai ca cele mai indiscutabile și autentice dovezi, dar, din cetirea lor succesivă și comparativă, ochiul obișnuit a desprinde învățăminte și concluzii, aproape nici nu mai are nevoie de date și lămuriri complimentare. Ele au fost în trecut și continuă să fie și în prezent oglinda reală a vieții interioare a școlii și, în același timp, indicatoarele pulsului care reglementează puterea de viață spirituală a unui întreg ținut, al cărui tineret aleargă și se adapă din izvoarele luminii și sufletului românesc ce pulsează în acel centru școlar.

În lumina acestor principii de ordin general trebuiesc apreciate eroicele eforturi depuse de luminații cărturari ai neamului nostru, care s'au străduit să aprindă vetre de lumină și căldură românească, mai ales acolo, unde întunecul a fost mai mare și unde sufocarea duhului românesc a fost mai intensă. Școlile din Blaj, cu vechimea de aproape 200 ani, sunt primul oapă aprins în întunecul veacurilor noastre de robie, pe care furtunile patimilor ce voiau să-l stingă l-au ațâțat, întărit și îndârjit din ce în ce mai mult. Brașovul, Năsăudul, Beiușul, Bradul, Sibiu, Aradul, Caransebeșul, Gherla și celelalte focare aprinse în timpul celor mai crâncene furtuni ce au învăluit vreodată un neam, au rezistat și din palpăirile modestelor începuturi, furtunile ce s'au scurs au reușit să ațâțe vâlvătăi, din care s'au desprins multe limbi de foc ce au trecut și luminat tot pământul românesc, răspândind pretutindeni aceeași sămânță sănătoasă de dragoste de lege și neam.

Ctitoriile focarelor de lumină au fost mândria și unicul scop al vieții atâtor mucenici și vizionari ai unei mărețe invenții naționale, despre care toți știau că va răsări numai din lumina credinței sfinte, când aceasta va străbate întreaga ființă românească. Posturile negre și apoi cele cu pâne ale mucenicului vlădică Petru Paul Aron au fost ținute, ca micii ucenici de mai târziu ai școlilor din Blaj să poată avea odată la zi fierură caldă și un brâu de mămăligă. Picioarele și oasele, frânte de alergătură, ale lui Popazu, erau cu atât mai vioaie, cu cât se adunau mai dese daniile patrioților negustori pe seama școlilor ce tânjeau de mult în nimele de apostoli ai deșteptării naționale de sub Tâmpa.

Averile multe și extinse, care erau prețiozitate pentru drăguțul de împărat de către grănicerii Bănățeni sau cătanele negre dela Năsăud, n'au rodit belșug pentru descendenții familiari ai eroilor, ci pentru lumina descendenților sângelui românesc de pretutindeni.

Din sacrificiul și lipsurile atâtor vizionari s'au durat puținele cuiburi de lumină pe pământul străvechiu și iobăgesc al Ardealului, de aceea dările lor de seamă anuale erau măturisirea publică de activitate intensă, iar ceti-

Cumpănă dreaptă

de Ion Colan

De n'ar trebui să îngrămădim cuvintele 'n țarcuri, dorurile ar putea fi mărturisite. De s'ar da slobozenie natului, durerilor le-am afla alinare.

Așa, s'aniină speranțele 'n vorbe, senneacă durerile 'n zvonuri.

Stăm, uneori, cu ochii pierduți spre depărtări, așteptând în închipuite culise, începutul reprezentației festive, dorită și de copiii de școală.

Ziua n'aduce nimic, noaptea n'aduce nimic.

E prea înfricoșată înțeleștarea, ca mâne să fie lângă noi, să-l simțim venit la răsăritul soarelui.

Se vântură 'n aria lumii grăul po- poarelor.

Până la urmă, pleava și neghina se vor alege din aurul dăruit de holde. Până la urmă, dar urma aceasta încă n'a ajuns s'o întrevadă nimeni. În ceasul pe care-l petrecem, aerul e stăpânit de fulgurile nestatornice ale plevei, care grău curat vrea să pară, pe motiv că a stat cu grăul la un loc.

Pâne din neghină încă n'a făcut nimeni; cu atât mai puțin din pleavă.

Grăul rămâne în arie.

Ca el, noi rămânem legați de pământ.

Azi dosim gânduri, tăcem nădejdi. Dăruim zâmbete din amar și din plânsul alor noștri facem — trebuie să facem — fântâni. Ca aparatele de radio: recepționăm dar nu transmitem. De-i bine, de-i rău, încercăm să părem ca apele primăverii zăvorâte în munți. Arc încordat, cu săgeata pusă, fără destindere. Parcă nimic nu s'a întâmplat, nimic n'ar fi, nimic n'ar urma să mai fie.

O lume întreagă se sbuciumă azi pentru Dreptate.

Avocătește, din una singură și sfântă, s'au făcut Dreptăți. Fiecare în legea lui. În lipsă de probe sau influențate, Tribunalele lumii servesc amândră sine die.

Din zile s'a împlinit anul. Cine s'ar încumeta să-i scrie cro-

nica, cu toate vorbele ce numai în tine au grăt? Că tot ce s'a spus se știe, dar nu tot ce s'a spus însemnează gând mărturisit întreg, cules de tipograf.

Ne-am acățat de termene. Am săltat din scadență 'n scadență, noi înșine fiind vinovați de fixarea lor, căci pentru tot ce așteptăm, semn hotărât nu poate fi încreștat pe răboj. Poate e lângă noi, poate departe. Ceva ce încă nu s'a petrecut, dar se va petrece, iată termenul.

Te 'njunghie dureri suferite de ai tăi, de parcă ar fi ale tale. Așa e bine și câtă vreme așa va fi, destinul neamului tău se va împlini.

Durerile alor tăi, și ale tale sunt, căci a spus cronicarul: Dela Râm ne tragem și una suntem. Iar dacă una suntem, nu se poate ca durerea înstrăinatului să nu fie și a ta, dorul tău să nu fie și al lui.

În clipa asta focul a răbufnit pretutindeni, pe pământ, în aer și pe ape. S'a aprins pământul cum n'a fost niciodată. Unii umblă după dreptăți, alții își apără dreptatea. Nu-i tot una! La judecata care va veni, se va vedea asta.

Până atunci n'avem decât o cale: Să nu lăsăm să se strecoare în suflete nici un bob de îndoială. Când începi să te clătini în credință, pune cruce viitorului.

Frate, de ori unde ai fi, ni-i gândul la tine. S'o știi asta și spune-o în casa ta, în satul tău, în hotarul drumurilor tale. Tot ce am spus aici, spune mai puțin decât ce nu am spus. Așa trebuie. Poruncă din afară, sau poruncă din tine, tot una. Vorba, de altfel, n'a ajuns unitate de măsură a sentimentelor sau credințelor. Dimpotrivă, uneori mai mult strică. Iar noi numai ceva nu dorim: Să stricăm cu vorba noastră, ceea ce un neam clădește în tăcere. După cum, iarăși, nu putem tăcea, când cuvântul spus simțim că reprezintă un gând al tuturor.

Între aceste două fronturi de interior, încercăm cumpănă dreaptă.

In marginea evenimentelor

de Dr. D. Chirculescu

Noi, Românii, prin firea noastră, păstrăm în suflet vechiul idealism romantic, credința într-o dreptate și cinstim epicele încordări ale sbuciumatului nostru trecut. Acest romantism îl păstrăm între noi, pentru noi.

Dar, în afară, romantismul politic pare o atitudine a trecutului; ultimele evenimente au arătat că normele internaționale s'au coborât în realități.

Ni s'au dat sfaturi, care numai sfaturi nu erau; ni s'au dat garanții, care numai garanții nu erau.

Am crezut în bunele intenții ale tuturor. Am căutat să fim cât mai puțin supărători. Ne-am gândit mai mult la ce zice unul și altul, până la a apărea în ochii lumii ca făcând o politică de minori politici.

Azi, ceva s'a schimbat în noi. Am înțeles ceea ce trebuia înțeles.

1940 reprezintă sfârșitul unor experiențe politice ale poporului românesc, dată dela care el începe să gândească prin sine, pentru sine. Un moment mare al istoriei sale, cu adânci rădăcini sufletești, fiindcă e plămădit din dureri, din umilirii și din amarul unor mari nedreptăți.

În marele vârtej de împrejurări din 1940 am încetat de-a ne mai întreba numai ce zic alții, pentru a ști mai bine ce zicem noi.

Vom mai zice și noi ca alții, în viitor, de sigur, dar numai atunci când și alții, prin comunitate de interese, vor zice ceea ce zicem și noi.

Evenimentele din vara anului 1940 au avut un rol covârșitor în profunza schimbare a punctului de vedere al poporului românesc. Dar aceste evenimente au avut numai rolul de a stârni marea schimbare; cu alte cuvinte, ele au fost doar cauza lor ocazională. Caracterul schimbării însă a fost deter-

— Continuare în pag. 2. —

FOILETONUL
GAZETEI TRANSILVANIEI

Flori uscate (Sonet)

Am răsfoit aseară un album
Cu stampe vechi, fotografii uitate
De rude și amici, în demodate
Costume. — Și am simțit acel parfum

De filă 'ngălbenită. Flori uscate,
Flori vestede mi-au răsărit în drum
Zăbindu-mi dintre pagini. — Vai! acum
Nici nu mai știu de cine mi-au fost date.

Ce clipă sfântă din viața mea
Le-a sărutat, pe vremuri, înflorirea,
Sărmane flori strivite, ce abia

Vă deslușesc acum. S'a dus iubirea,
Voi ați rămas. Mai tari ați fost ca ea,
Ați dănuit mai mult ca amintirea.

Ecat. Pitis

Un veac și jumătate dela moartea lui Mozart

Lumea cultă serbează în acest an jubileul unuia dintre cei mai mari genii din toate timpurile.

Mozart s'a născut la 17 Ianuarie 1756, dovedind de timpuriu calitățile sale de eopil minune, în domeniul muzicii. Acest lucru a fost repede observat de tatăl său Leopold, care în calitatea sa de maestru de concerte al arhiepiscopului, dispunea de o profundă inteligență și dorință de a se instrui, compunea cu plăcere, fiind în același timp și un excelent pedagog muzical. El pretinse neobișnuit de mult dela fiul său. Micul Wolfgang formă și pentru mai târziu imaginea copilului muzical minune. Tatăl său Leopold îl prezentă încă din 1762, împreună cu sora sa Nannerl, lumii muzicale. Întâiu la München,

Passau, Linz și Viena. Așa și curtenii se minunau de cunoștințele tânărului vraci. O a doua călătorie, cu obiectivul Paris, îl duse pe la curțile principilor germani, care constituiau cel mai bun mediu pentru cultura muzicală. La Versailles, arhiepiscopul și ducesa de Pompadour, au arătat cel mai viu interes copilului. Primele sale compoziții tipărite au apărut la Paris. Stația următoare a fost Londra. Nici aici n'a fost mai mică admirația față de promptitudinea cu care știa Wolfgang să improvizizeze și să transpună în concertele ținute la Curte și la Johann Christian Bach, capelmaestrul reginei. După o boală de câteva săptămâni, la Haga și în cursul căreia i-a fost amenințată, viața, la sfârșitul lui

Continuare în pagina 2-a

Un anuar școlar

de I. Bozdog

Continuare din pag. 1-a

torii se împărțeau cu evlavie din roadele acestei munci. Bisericele naționale și dărnicia săracilor ei slujitori au creat și ocrotit aceste așezăminte în cele mai grele vremuri. Cât de fatală și nimicitoare greșeală a trudei alor două veacuri a fost miopia legislatorilor din 1923, care n'au admis dănuirea scutului bisericilor și fundațiilor asupra așezămintelor proprii. Interesele bugetare și concepția obtuză a celor ce aveau credința în puterea de viață a unui stat laic și care pregăteau separarea bisericii de stat, au scos școlile confesionale și fundațiile de sub aripa greu încercată a acelora ce le-au creat, și le-au trecut cu toată averea și agoni-seala lor particulară în avutul statului. Din acest motiv trebuie să cetim azi, și cu durere, și cu rușine, în Anuarul liceului grăniceresc din Năsăud, că este sub direcția d-lui T. Pálffy Endre, care spune că în conformitate cu contractul aprobat de stat cu nr. 97, 420/933 „Statul va plăti personalul, iar Direcțiunea Fondurilor Centrale va pune edificiul școlii la dispoziția statului, cu toate muzeele, colecțiile, bibliotecile înzestrate, mobilierul etc.”

Iar statul de azi, deși a anulat toate contractele încheiate după 1918, acest singur contract îl are potrivit spiritului sfinței constituției și-l execută conform acestui interes. L-a și pus în aplicare cu toată seriozitatea ce o cer interesele locale, aducând 15 profesori străini, care vor susține secția unică românească de-acolo. Spiritul educației elevilor este precizat în capitolul „Purtarea”. „Nota foarte bine o primește numai acel elev, al cărui sentiment religios și patriotic este puternic. Se distinge prin caracter, diligența-i constantă și are influență nobilă asupra tovarășilor săi”. O populație școlară dintr'un ținut cu 93% Români, se va lua la întrecere „nobilă” să-și însușie camarazii care nu vor simți și nu vor lucra după intențiile pedagogilor naționaliști!

Când am mântuit anuarul de cetit, am avut impresia că am terminat cetirea unui necrolog familiar. Crucea de peste acest necrolog simțeam că este înaltă și că după ea stau umbrite mii de școli și biserici.

Mi-a trecut prin minte seria marilor bărbați care au tocit pardoseala liceului grăniceresc, cu falanga de entuziaști dascăli năsăudeni și mi-a răsărit în fața ochilor figura fostului elev al aceluia liceu, I. P. S. S. Mitropolitul dela Sibiu, care ingenușiat în fața acestei cruci se ruga cucernic, iar de încheiere a roștit, plin de învigorată credință, versurile celui'alt mare fiu al Năsăudului, G. Coșbuc :

.....

1776 se produce întorcerea prin Paris, Zürich, München la Salzburg. O nouă călătorie a fost întreprinsă la Viena, la Curtea împărătesei Maria Terezia. Rezultatul invitației imperiale s'a concretizat în opera bufă „La Finta semplice”, care n'a ajuns însă să fie reprezentată, din cauza intrigilor. În schimb un cerc restrâns avu ocazia să cunoască în teatrul-grădina al celebrului magician Dr. Mesmer jocul muzical pastoral „Bastian și Bastienne”.

În Decembrie 1769 începu tatăl Mozart cu Wolfgang marea călătorie prin Italia. Ea a constituit un marș de triumf al tânărului geniu. Wolfgang făcu să se rușineze maeștrii virtuozii din biserică și teatre și făcu față tuturor examenelor muzicale, chiar la acele ale vestitului teoretician și contrapunctist Padre Martini. La Roma s'a produs fapta care a stârnit o atât de mare valvă, că Mozart transcrisese celebra „Miserere” de Alegri numai după o singură audiere. Călătoria se termină la Neapol, apoi tânărul artist se reîntoarce

Spicuiți din dicționarul greșellor noastre de limbă

de Ax. Banclu

XVII

Oricât ai voi să eviți revenirea la greșelile ortografice din publicistica noastră, frecvența lor te silește să insiști mereu asupra-le, infierându-le fără cruțare, doar-doar, în felul acesta, vom putea scăpa de ele scrisul românesc.

Parcă aud, însă, strigându-mi-se în urechi de cei certați cu aceste „mărunțșuri”: „Fondul, dom'le, nu formă!”. Judecând superficial, s'ar părea că au dreptate aceștia. Ce contează forma când o lucrare se impune prin valoarea fondului! Decât, cetitorul ia cunoștință de fond prin formă. Și dacă forma e detestabilă, închini lucrarea cu fond cu tot, văzându-ți de alte treburi mai puțin supărătoare. Se știe doar câte idei bune, din cauza defectuoșității forme, rămân mărginite la cei care ar fi dorit să le răspândească, dacă în forma care le îmbracă descoperi pe analfabetul în ale ortografiei.

E suficient să întovărășești studiul pe care-l trimiți spre publicare unei reviste, cu o scrisoare ortografiată în felul acesta:

„Trimit acest studiu pentru revista ce cu onoare conduce-ți și pe care vă rog începând cu numărul viitor să mio trimite-ți și mie. Dacă'l publica-ți o să m'ai trimit și alte-le, intrând și eu pr'într-o colaboratori revistei dv.” ca să arunci la coș nu numai scrisoarea, ci și „studiul” viitorului „colaborator”.

Observațiunile noastre privesc, firește, pe mânătorii de azi ai condeiului, pe cei cu pretenții de „scriitori”, cărora nu li se pot ierta greșeli prea grosolane, de care trebuie să-și dea seama un absolvent de patru clase gimnaziale. Fiindcă scrisul înaintașilor, al celor care s'au îndeletnicit cu condeiul în cele trecute vremi — vremuri fără sau cu alte reguli ortografice decât cele de azi — se judecă după alte criterii, el prezentând interes istoric, lingvistic sau psihologic.

Scrisul de azi, cu atâtea gramatici la îndemâna celor care țin să-și exteriorizeze în presă gândurile și sentimentele, se judecă cu severitatea progresului pe care l-a făcut limba și sub raportul acesta și a lipsei de indulgență pe care o cere grija de desăvârșirea hainei în care ne înveșmântăm sufletul.

Bagatelizarea erorilor de formă implică și o bagatelizare a patrimoniului prin care trăiește un neam: a limbii lui. De aceea, orice contribuție la îndreptarea acestor erori e nu numai binevenită, ci dorită.

Dar să trecem la cazurile pe care vreau să le mai semnalez, pe lângă cele semnlate în articolele prime, la greșelile care de ani de zile se mențin cu îndărătnicia semidoctismului în cotidienele noastre.

Cităm.

„D. Tardieu a ținut un mare discurs, așteptat cu nerăbdare de toate

cercurile politice, dat fiindcă declarațiile făcute de d. T. angajază întreg guvernul.” (Cuv. 4 VI 1930, p. 4, col. 6).

„Nu poate avea succes, dat fiindcă străinătatea e precis informată asupra etc.” (Cuv. 2 VIII 1930, p. 4, c. 1).

„Dat fiindcă prin aceasta se face o nouă nedreptate Iașului, parlamentarii au intervenit etc.” „Dat fiindcă Iașului i s'a arătat toată sollicitudinea etc.” (Cv. 29 X 1930, p. 2, c. 1).

„Știut fiindcă un om supus cercetărilor nu are dreptul să-și aleagă el anchetatorul etc. (Cv. 14 I 1932, p. 1, col. 1.)

„Paliativele sunt desigur neîndeplutitoare, dat fiindcă sunt și suflute atât de corupte”. (Ardealul. Buc. nr-ul dela 19 X 1941, p. 1, c.3).

„Atitudinea aceasta nu se justifică sub raport social, dat fiindcă menirea omului în societate... este etc.” (Id. nr. dela 26 Oct. 1941, p. 1, c. 1). S'ar mai putea cita și din alte publicații, dar sunt suficiente, credem, dovezile de mai sus spre a evidenția o greșeală destul de generalizată.

În toate cazurile citate, fiindcă e greșit scris într'un cuvânt, el nefiind conjuncția cauzală cu care se confundă. Ortografierea corectă în cazurile date va fi, deci: *fiindcă*. Ba s'ar putea întrebuința și virgula după *fiind*, ca să bată mai tare la ochi greșeala care se face în citatele noastre. Așa dar: „Știut (dat) *fiind*, (ce?) (principiul juridic) că un om supus cercetărilor nu are dreptul să-și aleagă el anchetatorul etc.” Va să zică conj. *că* leagă o propoziție subiectivă.

Îl vom scrie, însă, într'un cuvânt când, având rol de conjuncție, leagă de principala o propoziție sec. cauzală. De ex. „Am plecat înainte de terminarea serviciului divin, *fiindcă* nu m'am simțit bine”. „A fost condamnat la moarte, *fiindcă* a tras asupra armatei”. În cazurile acestea, *fiindcă* poate fi înlocuit cu alte conjuncții cauzale (*deoarece, pentrucă, de vremece*).

Alta. „*Nemai*având tutela administrativă etc.” (Cr. 13 VII 1929, p. 6, c. 2).

„O stare de provizorat *nemai* întâlnită până acum” (Univ. 20 VII 1941, p. 3, c. 1).

„Intindere *nemai* pomenită” (Ardealul Buc. nr-ul dela 19 X 1941, p. 10, c. 4, sus).

În alte publicații întâlnim ortografierea formelor negative, formate cu prefixul *-ne*, în felul următor: *ne având, ne izbutind, ne discutând*, grupșoarele *ne aparente* etc. etc. Avem o regulă dela care nu cunoaștem abateri: *Nu se poate scrie ca vorbă separată nici un cuvânt care n'are nici un înțeles*. Prin urmare, vorba „*nemai*”, neavând nici un înțeles, nu poate avea nici pretenția de a figura în vocabularul și scrisul românesc.

Cât privește exemplele din urmă, ele trebuie să se conformeze regulei:

In marginea evenimentelor

de Dr. D. Chirculescu

Continuare din pag. 1-a.

minat, în adâncul lui, de forțele morale interne, latente, ale Neamului.

În adevăr: Am fost atunci puși în fața unei stări de fapt care, pe toate hotarele noastre, cerea, într'un fel sau altul, din partea noastră, o neîntârziată luare de atitudine, o soluționare imediată. Nu ne întreba nimeni dacă era pe placul nostru sau nu, nu voia nimeni să știe dacă era drept sau nu.

Soluția a venit din adâncul ființei neamului, amestec de gânduri și dureri. Se știe care a fost acea soluție: e vorba de 6 Septembrie 1940.

Faptul că am avut puterea, în împrejurările de atunci, să găsim în noi soluția momentului, îndreptățește încrederea ce avem în puterile noastre.

Am încetat de a mai fi, de aci înainte, simplii datornici ai unora sau altora în dauna marilor interese naționale. S'a făcut dovada că suntem în măsură să ne purtăm destinul fără tutori.

Acei care, anul trecut, au lovit în hotarele Țării, n'au înțeles, de bună seamă, că era mai cuminte să renunțe la pofta lor nesăbuită decât să creeze, prin răpirea sfințelor pământuri strămoșești, toată năvala, din adâncuri, a conștiinței unui neam viguros. N'au înțeles, și au plătit-o scump pe câmpiile Ucrainei.

Românii au încetat de a mai întreba pe alții care le sunt drepturile și datorile. Cu înnăscuta lor generozitate, ei sunt azi în măsură să calce, în acest colț al Europei, pe drumul dictat de conștiința cea mai curată, la împlinirea și a îndatoririlor ce le incumbă, și a drepturilor lor limpezite.

Prefixele se scriu legate de cuvintele înaintea cărora se pun (așin, deșin, menșin, conșin, sustin, abșin, obșin, reșin, rășbat, străbat, combat, abat). Deci: *neavând, neizbutind, neîntrerupt* etc. Iar complementul circumstanțial format în legătură cu adv. *mai*, se va scrie în trei vorbe. Așa dar: *ne mai având, ne mai întâlnită, ne mai pomenită* etc.

Și, ca să nu se simtă prea șifonați patronii ortografiei din exemplele citate, le mai asociem două grupuri de disidenți din obștea celor care se conduc în scrisul lor de regulele rațiunii. Sunt cei care scriu: „Fabricanți *atot* puternici, viziri *atot* puternici etc.” (N. R. 28 II 1933, p. 1, c. 2), „Izbutind *pe de-antregul*” (Cr. 26 III 1932, p. 2, c. 7) ș. a. m. d. Și în cazurile acestea e valabilă regula primă. Nici *atot*, nici *antregul* nu însemnează nimic; nu pot, deci, figura ca vorbe separate. Se vor scrie așa dar: *a-tot-puternici* (atotputernici), *pe-de-u'ntregul*.

Într'un nr. viitor al Gazetei vom mai face și altora cinstea de a ne ocupa de „originalitățile” lor.

la Roma, unde Papa îi acordă decorația Pintenului de aur la rangul de cavalier și de acolo la Bologna, unde fu primit între membrii Academiei filarmonice în calitate sa de compozitor. În a doua și a treia călătorie în Italia a fost prezentat jocul pastoral alegoric „Ascagnio în Alba” și opera „Lucio Silla”. Impresiile din Italia au fost deosebit de puternice. Își îmbogăți cunoștințele sale muzicale și dobândi o predilecție pentru ironie. Mult laudată țară a muzicii îi dăruie mult, fără să-i altereze particularitățile germane. Wolfgang întreprinse călătoria și cu mama sa. După concedierea din serviciul arhiepiscopului de Salzburg au pornit peste München la Mannheim și Paris (1778). Aici Mozart primi o lovitură puternică prin îmbolnăvirea și moartea mamei sale. După ce s'a întors la Salzburg a lichidat în 1781 relațiile de serviciu cu arhiepiscopul. În 1782 se căsătorii cu Constanța Weber, care însă nu putea fi considerată ca un model de soție econoamă. În timpul cât a stat la Viena

a compus, între altele, „Căsătoria lui Figaro”, „Don Giovanni”, „Titus” și „Flautul fermecat”, iar ca ultimă lucrare „Requiem”. În mormântarea lui Mozart constituie o tragedie reală. A fost îngropat într'un mormânt comun, alături cu alte 15-20 cadavre. Mai târziu a fost imposibil să se constată cu certitudine locul unde a fost îngropat Mozart.

Sfârșitul pământesc a lui Mozart și situația tristă a familiei sale contrastează puternic cu tot ceea ce a dăruit omenirii pentru toate timpurile.

Multe decenii Mozart a fost considerat în masele cele mai largi ca creatorul muzicii vesele și ușoare, ca glumețul scenei bufă și aceasta cu deosebire în vremea când Richard Wagner inaugură drama muzicală patetică și directiva „Nouă germană” a muzicii instrumentale începea să câștige lumea. Delicatele inchipuiri ale lui Mozart nu se puteau menține împotriva acestei vitalități sgomotoase de modă nouă. Acest fapt a întristat întrucâtva con-

știința muzicală germană, până veni deslegarea și Mozart fu recunoscut în toată mărimea sa interioară. La această schimbare contribui și știința, care conclură la crearea unei noi imagini a lui Mozart și vechea sa biografie de Otto Jahn a fost radical prelucrată și completată de Hermann Abert. Ea constituie azi opera fundamentală în legătură cu toate întrebările care privesc maestrul din Salzburg.

Faptul că Mozart este cel mai apolinic din toate geniile muzicale, a fost recunoscut întotdeauna de lumea cultă. Aceasta a fost însă numai o față a ființei mozartiene și nu cea mai esențială. Căci tot mai mult s'a aprofundat spiritualitatea lui Mozart și la urmă au ieșit la iveală elementele dionisiace. Demonii mozartieni, care înainte au fost trecuți cu vederea, s'au evidențiat în conștiința tuturor, deschizând un orizont multicolor și cu sentimente contradictorii. Acum se știa însă că lui Mozart nu-i era străin nimica din ce era omenesc și că era un mare

INSTANTANEE

Confesa Kosel

Se susține, în general, că frumoșea e o puternică armă împotriva oamenilor și-a sorții. Totuși, sunt foarte dese cazurile în istorie, unde frumoșea a însemnat direct o nenorocire.

Voi aminti, pe rând, câteva din aceste cazuri. Contesa Kosel, cea mai frumoasă femeie a timpului său, s'a născut într'un orașel din Germania și s'a căsătorit de timpuriu cu'n oarecare funcționar. A fost fată de părinți săraci. La o paradă undeva, a zărit-o contele Kosel, om bine văzut la curtea regelui Friederic cel Frumos, s'a îndrăgostit de femeia funcționarului, a despărțit-o de el și s'a căsătorit cu ea. Contesa Kosel era în plină frumusețe, avea vârsta de 25—30 ani. Cum, însă, toate se răzbuună și istoria se repetă, păți și contele ce-a pățit funcționarul. La o recepție, regelui Friederic i-au rămas ochii la încântătoare femeie și cum e în obiceiul suveranilor de-a nu-și refuza nimic, a găsit repede o modalitate de-a-l convinge pe conte să renunțe la soția sa; îl răsplăti cu bunuri și distincțiuni, iar fosta contesă Kosel deveni în curând regină în toată regula. Drepturile ei de suverană nu erau întru nimic știrbite. Copiii ei însă n'au avut cu tronul nici o legătură.

Ascensiunile provoacă ametele. Această a simțit-o imediat și noua regină. Văzându-se acolo unde nu visase niciodată să ajungă, începu să se folosească de puterea ce avea; mai cu seamă săgeți otrăvite trimetea ea damelor dela curte, acestor aristocrate pur-sânge, care — de sigur — forțate de stricta etichetă, suportau dar nu uiau. Luxul pe care-l făcea fosta contesă Kosel nu-l mai făcuse până la ea nici o regină. Trăsura ei, în care ieșea zilnic la plimbare, era de aur. În loc de cai se înhămau la caleasca reginei nobilii cei mai veritabili. Tot pentru frumusețe.

Dar umilinta repetată se prefacă, cu vremea, într'o ură fără de pereche. Un șir de ani ura aceasta a fost nepuțincoasă, căci regele Frederic era fascinat de grațiile soției lui. S'au născut și copii — vreo patru — din căsătoria aceasta. Și într'o zi dușmanii reginei totuși biruiră. Au scormonit mult până descoperiră o altă femeie frumoasă, o poloneză, care se zice că l-ar fi înnebunit pe rege dela prima vedere. Odată cu apariția ei la palat, steaua să-manei regine a apus. Femeia iubită până ieri, a fost — la ordinul regelui — închisă într'un turn, departe de lume, unde avea tot ce-i trebuia, dar de unde n'a mai ieșit niciodată.

Contesa Kosel a trăit în turnul acela singuratic cincizeci de ani. I s'au căsătorit rând pe rând copiii, fără ca ei să-i fi fost îngăduit, cu vreo astfel de ocazie, să-i vadă.

S'a stins după cincizeci de ani de reflexii triste și-a fost îngropată la temelia turnului, care mai există și azi și e cunoscut sub numele de turnul Kosel.

Ecat. Pitiș

Anuarul liceului din Năsăud

de V. Branisce

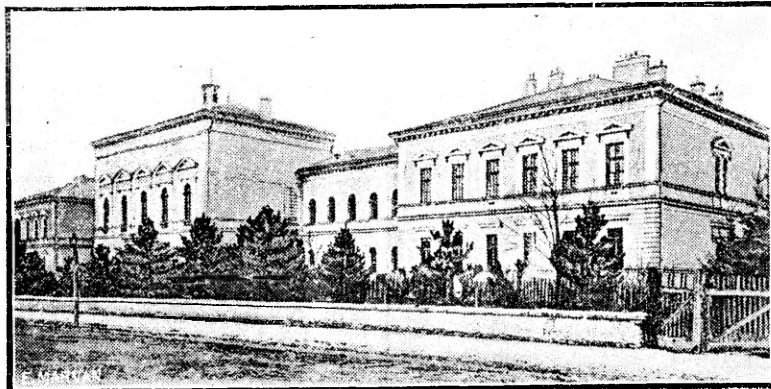
Imi cade în mână anuarul liceului de băieți din Năsăud, publicat de T. Pálffy Endre, directorul liceului.

În 50 de pagini redactate în limba maghiară și română, se face o dare de seamă despre istoricul și situația școlii, despre clasificare și activitatea profesorilor din anul școlar 1940—1941.

Deschid cu stială filele și ochii împăienjeniți nu mai deslușesc slova.

Amintirea mă fură și mă duce pe tărâmurile nădrăvane,

Retrăiesc zilele de glorie ale unei instituțiuni românești, care aproape opt decenii a ținut aprinsă flacăra curată a naționalismului și a risipit cu prisosință în inimile tineretului dornic de lumină și adevăr sămânța aleasă a celor mai nobile năzuințe.

rat altar al naționalismului — liturgia învierii neamului.

Pe aici au trecut mulți, dispăruți astăzi sau risipiți pe meleagurile noastre.

Amintirea multora din ei stăruie vie în sufletele foștilor elevi, sau a intrat în legendă.

Nu se pot da uitării nici orele de curat naționalism ale unui Ion Păcurariu, pe care oficialitatea n'a voit să-l întărească în funcția de director, deși obținuse sufragiul tuturor, nici cursurile erudite ale profesorului V. Bichigeanu, pentru care latinitatea poporului român era literă de evanghelie.

Dar, mai ales, nu putem uita că pe băncile acelei școli au încolțit primele infiripări literare ale tânărului George Coșbuc.

Ca președinte al societății „studențești” (așa se numeau pe acea vreme elevii de liceu) „Virtus romana rediviva”, cântărețul energiei sufletului ardelean scrie balada „El Zorab”.

Acesta ăra liceul românesc din Năsăud! Liceu, care împreună cu școlile similare din Brașov și Blaj, au format generațiile de luptători naționali, au creat elita intelectuală a Transilvaniei, au deschis perspectivele unirii cele mari și veșnice.

De aceea, m'a cuprins o caldă duioșie când, luând în mână cel dintâiu anuar din Năsăudul înstrăinat, i-am răsfoit filă de filă.

După istoricul școlii, ni se dă lista corpului didactic.

Iată această listă:

1. Pálffy Endre, director delegat (română—franceză).

Iniințarea acestei școli este rezultatul luptelor dârze, pe care le-au dus bravele comunități de avere grănicerești, pentru promovarea limbii și sufletului românesc dela granița monarhiei Austro-Ungare.

Când se desființează regimentul II grăniceresc — iniințat la 1851 de Maria Terezia — și i se preia averea, delegații grănicerilor nu se dau bătuți și luând tradiționala cale a Vienei, nu se liniștesc până nu obțin recunoașterea drepturilor lor.

Astfel, li se restituie fondurile, din al căror venit se iniințează la 4 Oct. 1863 liceul românesc din Năsăud.

Nu este aici locul să evoc figurile luminate ale generațiilor de profesori, care au celebrat dela catedră — adevă-

2. Braun Ferencz (cântec—muzică).
3. Câmpean Leonidasz (desen—caligrafie).
4. Domokos Sámuel (maghiară—română).
5. Dr. Felszeghy, Elemér (naturale—geografie).
6. Dr. Inczédi Géza (maghiară—germană).
7. Jagits Pál (matematică—științe).
8. Jedrzyjowski Laios (latină—greacă—germană).
9. Kavasi Gyula (latină—istorie).
10. Nagy Gyula (matematică—științe).
11. Páll Gyula (geografie—istorie).
12. Perjessy Gyula (geografie—istorie).
13. Séra Laszlo (geografie—științe).
14. Seplecan Iános (religie—latină).
15. Șoșobetea Aurel (română—drept).

Apoi se dau lămuriri despre autoritățile subț al căror control funcționează școala. Interesante sunt explicațiile care se dau despre valoarea notelor. Citez criteriile după care se clasifică purtarea elevilor:

„Numai acel elev primește nota „Foarte bine” al cărui sentiment religios și patriotic este puternic, se distinge prin caracter, diligența-i constantă și are influență nobilă asupra tovarășilor săi.”

În felul acesta se explică toate notele.

Am închis anuarul.

PREDICI ÎN PUSTIU

Pacea durabilă

Mă gândesc adesea, cu multă compătimire, la biată omenire, cât va avea încă de suferit de pe urma războaielor, căci se vorbește des de noua orânduire, dar de ceea ce ar trebui să formeze temelul principal al unei păci durabile: *Invătătura creștină evanghelică* — nu se vorbește un cuvânt, nici de o parte, nici de alta.

E același cerc vicios și în viața politică, și în raporturile dintre state și popoare, ca și în viața individuală și socială.

Se vorbește de o mortalitate mare a copiilor, de distrugerile alcoolismului și tuberculozei, de scumpetea și greutățile vieții, de atâtea plăgi sociale și individuale, cu tot atâtea remedii, dar singurul remediu adevărat și bun în toate împrejurările vieții: *Respectul legii sfinte*, trăirea după evanghelie, nu se accentuează în nici un raport științific sau în vreo lege oficială de stat. E ca și când știința sau viața de toate zilele, nu s'ar împăca cu Evanghelia, când pe ea ar trebui să se bazeze orice gând, orice faptă, orice legiuire, dacă vrea să aibă pecetea durabilității, dreptății și sămburele unei mai frumoase vieți. E ca și când li-ar fi rușine oamenilor sus puși să întrebuințeze, în limbajul lor, cuvântul Dumnezeu, Isus Hristos sau Evanghelia.

Noua orânduire?

Dacă vrea să fie durabilă, oricine ar ieși învingător, trebuie să fie o reînnoire creștină a vieții și a raporturilor dintre state și popoare, o reîncreștinare a gândului și a faptei. Dacă ar trece bogățiile acestei lumi dintr'o mână în alta, fără ca să se fiină seamă de dreptul la viață al oricărui popor, mic sau mare, dreptul de a se conduce singur, respectând, bine înțeles dreptul altuia, fără să se fiină seamă de străvechiul principiu: Ce fie nu-ți place altuia nu-i face, ce fel de nouă orânduire, ce fel de pace ar fi aceasta? Ce fel de pace ar fi, dacă esențialul dreptății Dumnezeuști: *Fiecare popor are dreptul să stăpânească în liniște pământul în care s'a născut*, nu se va respecta? Dacă un popor a fost desființat de cuceritor în decursul veacurilor, și vechiul proprietar nu mai există atunci, desigur, și Dumnezeu se învoește ca noul popor să moștenească țara. Dar dacă s'a ivit tânăr și plin de vigoare, plin de sănătate trupească și morală, conștiu de drepturile sale, cu moșii și strămoșii îngropați pe pământul ce-l cere, care lege omenească poate denatura veșnicia mai tare ca granitul a acestei legi create de însuși Dumnezeu?

Pacea durabilă a viitorului?

Da: Reîntoarcerea la Dumnezeu și legile lui.

Dr. M. Suciu-Sibianu

cunoscător al sufletului, poate cel mai mare filozof al contemplărilor transcendente între muzicanții creatori.

Muzica lui Mozart cuprinde tot ceea ce este esențial.

Pathosul muzical al lui Beethoven este greoi, eroic și fără menajamente. Beethoven este un idealist care disprețuește lumea, Mozart este un artist realist. Forța oratorică a lui Mozart își trage originea dintr'o altă zonă. Între ambele există, spre a ne exprima astfel, o diferență de barometru muzical. Lumea mozartiană se află într'o înălțime rarefiată de aer și figura sa stăpânește o altă gravitate. Cu toate acestea se răspândesc razele sentimentelor umane peste acest spațiu greu greu încercat. Spre a înțelege opera sa trebuie să câștigăm o oarecare înălțime descătușătoare și aceasta se referă cu deosebire pentru „Cosi fan tutte”, acel grad al serenității, în care nu se mai învâlmășesc lucrurile. Astfel trebuie privit și „Don Giovanni” ca o grandioasă imagină erotică a lumii, ca un

simbol al vieții încătușate, ca o poveste demonică, în care nu este vorba de vină și păcat și „pedepsirea păcătosului” și de „ființa sau neființa” unui om erotic excepțional. Tocmai acest „Don Giovanni” este opera dramatică cea mai personală a lui Mozart și constituie un tip în sine, fără un caracter tragic, sau comic, ci mai mult stăpânit de ironie,

Oamenii au ajuns mult mai târziu să înțeleagă muzică lui Mozart decât orice altă muzică. S'ar putea perifriza o vorbă a lui Schoppenhauer, care a spus că un lucru este cu atât mai matur, cu cât are nevoie de mai mult timp pentru evoluția sa. Pentru Mozart trebuie să fim maturi în întregime și să recepționăm multe conținuturi artistice spre a putea compara într'adevăr aceste minunății și prețiozități. Mozart nu cere o jertfă a nervilor, ca drama muzicală ulterioară; ea ferește fără să consume și tocmai aceasta garantează existența sa indiscutabilă în toate timpurile (ESS).

Curierul „Astrei”

Aparate de radio

Prima serie de aparate de radio destinate cercurilor culturale ale „Astrei” din jud. Brașov vor fi distribuite acestora încă înainte de Anul Nou.

Datorită perfecte înțelegeri pe care Despărțământul central județean a găsit-o la Prefectura județului Brașov, dacă nu toate, cel puțin majoritatea organizațiilor „Astrei” din județ vor fi dotate cu astfel de aparate.

În distribuție se va avea în vedere:

- Activitatea organizației
- Local potrivit audițiilor de radio.
- Numărul membrilor (abonaților la „Gazeta Transilvaniei”) Organizațiunile, în cererile pe

care ni le vor face, vor specifica dacă au sau nu curent electric în comună și ce voltaj are curentul.

Biblioteci populare

Se va continua înzestrarea cercurilor culturale cu Biblioteci a 100 volume. Acestea nu se dau decât celor ce au trimis exemplarul al 2-lea al registrului tip, completat conform instrucțiunilor primite. Organizațiile care n'au ridicat registrele dela Despărțământ, sunt rugate să le ridice cât mai neîntârziat.

Calendare pentru sate

Membrilor „Astrei” din jud. Brașov li se vor distribui un număr de 1500 calendare; acestea pot fi ridicate în ori ce zi dela sediu (B-dul Regele Ferdinand 12, lângă Prefectura).

Ziua Domnului

„Venii, iată gata sunt foarte“...

(Ev. Luca XIV, 17).

Dumnezeu a gătit un ospaț mare; însuși Fiul său, Mântuitorul nostru Isus Hristos, e Mire. Totul este gata. Cuvântul său sfânt s'a oferit ca să fie hrană sufletelor și însuși Mirele se dă pe sine oamenilor, ca pâinea vieții veșnice.

Trimișii Domnului au invitat la cină pe cei chemați, dar aceștia n'au venit. Din nou a trimis alți argați să le spună: „Toate sunt gata: Venii la nuntă“.

Însă ei au cerut iertare, unul după altul:

„Țarină am cumpărat și am nevoie să ies să o văd. Rogut-e să mă ierți. Altul a zis: Cinci perechi de boi am cumpărat și merg să-i încerc.“

Și altul: Femeie mi-am luat și de aceea nu pot veni.

Sluga întorcându-se, a spus domnului său acestea.

Măniindu-se stăpânul casei, a zis slugei sale: Ieși îndată la răspântiile și ulițele cetății și săracii, și neputincioșii, și șchiopii, și orbii adu-i aici“.

Aceasta este parabola cu cei invitați la ospațul cel mare al împărăției lui Dumnezeu. Mântuitorul nostru Isus Hristos chiamă acum neamurile ca să se bucure împreună cu El la această cină.

Trimisul Cerului, Domnul nostru Isus Hristos, a invitat poporul cel ales mai înainte de Domnul ca să inaugureze cu el, ca la o bucurie de nuntă, începutul vieții evanghelice.

Evreii au refuzat să vie la ospațul cel sfânt, întocmai ca invitații din această pildă.

Casa Domnului n'a rămas pustie. Stăpânul Cerului a chemat neamul cel păgân și mulțime mare de săraci și neputincioși.

Ei au fost pârğa cea dintâi, care a urmat și s'a închinat Domnului.

Mulțimea celor umili, sunt cei ce au intrat în biserică Domnului și s'au împărțit la masa cea bogată a darurilor sale, iar neamul cel ales a nesocotit și răstignit pe Domnul. Ei au luat asupra lor și asupra urmașilor blestemul și osânda veșnică.

Și noi suntem chemați la cina Domnului. În fiecare Duminică se gătește pentru noi un ospaț ceresc la sfânta liturghie, unde jertfa Domnului se aduce pentru noi, spre iertarea păcatelor. Se apropie și Nașterea Domnului, când un ospaț mare se gătește omului de Fiul lui Dumnezeu.

Nu însoțiți, vă rog, pe cei ce n'au venit la nuntă!

Grija cea mare a vieții și înșelăciunea avuției, ori chiar numai datoria mărunta a vieții de fiecare zi, este deajuns ca să te prindă în vraja ei și tu să rămâi nepăsător la chemarea Stăpânului.

„N'au băgat în seamă cuvântul lui; unul s'a dus la țarina sa, altul la negoțul său, și nimeni nu l-a ascultat“, ne spune scriptura cea dumnezească, ci își vedea fiecare de drumul său și de afacerile sale; unul la țară, altul la oraș, fiecare cu truda sa, oricât de neînsemnată ar fi.

Dar să mai vorbim de cei ce au o provincie de guvernare, o armată de condus sau negocieri de dus?

Aceștia să mai ia în seamă chemarea Domnului! Nu, ei sunt obosiți de grija zilei,

Însă tot așa era și în zilele lui Lot: „Mâncău, beau, cumpărau, vindău, sădeau, zideau, și într'o clipă, o grindină de foc și de pucioasă căzu din Cer și ei pieriră toți“.

„La fel va fi în ziua în care se va arăta Fiul Omului să cheme lumea înaintea înfricoșatului său județ“.

„Mâncău, beau, se însurau“, până în ziua când a „plouat foc și pucioasă“, acestea sunt griji nevinovate și mărunte, dar și ele ne obosesc ori ne amăgesc vieța și ne răpesc clipele

Vaccinul antituberculoză B. C. G.

Medicul nostru

de Dr. Valeriu Sînghe

Tuberculoza, s'a spus de către toți, este o mare nenorocire pentru omenire. Iată un adevăr asupra căruia toată lumea este de acord. Este o calamitate a omenirii, ale cărei origini se pierd în negura veacurilor. Oamenii au plătit și continuă să plătească și azi un scump tribut acestui vrăjmaș neîmpăcat al nostru, tuberculoza, prin milioanele de suferinzi, ale cărei victime sunt.

Cine a avut în familie sau printre prieteni pe cineva care s'a stins, scuipându-și plămâni luni și ani de-a rândul, în tusea chinuitoare și în fierbințele și transpirațiile obositoare ale tuberculozei, și-a putut da seama de atmosfera dramatică pe care această boală o creiază în juru-i.

Istoria medicinei ne arată că instinctul de conservare al oamenilor a reacționat în toate timpurile contra acestui flagel, căutând prin medicii epocilor respective tot felul de mijloace pentru stăpîrea acestei boli. Străduințele lor însă de cele mai multe ori au rămas fără rezultate practice. Ca să se vadă cât de departe au mers unii în încercările lor în această direcție, voi aminti că unii au recomandat bolnavilor lor să bea urină de bolnavi tuberculoși.

De sigur, este o metodă de leuire care nouă, celor de azi, ne inspiră sentimente de desaprobarie și desgust. Totuși, cei vechi, care au preconizat această metodă, au bănuit în mod intuitiv o oarecare doză de adevăr științific în ea. Prin urina bolnavilor tuberculoși se elimină toxine tuberculoase, care introduc în organismul nostru ne-aramuniza oarecum împotriva boalei.

Medicina contemporană încă a inaugurat o mulțime de mijloace pentru combatere acestei boli, unele cu mai mult, altele cu mai puțin succes. Printre acestea vom aminti mai ales pneumotoracele artificiale, despre care s'a mai scris în coloanele acestui ziar și care până acuma a dat cele mai apreciable rezultate. Și acesta însă vindecă un număr relativ mic de cazuri de tuberculoză.

Pentru ca toate cazurile de tuberculoză să se vindece, ar trebui să se găsească o substanță, care introdusă în organismul omenesc să distrugă microbul, dar să respecte organismul. Până azi această substanță nu a fost descoperită. Este adevărat, sunt substanțe, cum este acidul fenic, sublimatul corosiv, care *in vitro*, cum se zice, adică în afara organismului, omoară microbul tuberculozei; introduse însă în organism în cantități suficiente ca să omoare microbul, omoară și organismul.

În străduințele lor oamenii de știință au ajuns la metoda preventivă, urmărind prevenirea tuberculozei prin aplicarea principiilor imunizante ale unui vaccin antituberculos.

Ei s'au gândit, cu drept cuvânt, că dacă la alte boli s'a putut aplica cu succes aceste principii, de ce n'ar încerca și la tuberculoză. În felul acesta medicii francezi Calmette și Guérin au preparat un vaccin antituberculos, care este o emulsie de bacili Koch, a căror virulență a fost atenuată prin treceri succesive de circa 230 ori printr'un mediu de cultură special, al cărui element de bază este bila (fierea).

După lungi experiențe pe animale, s'a dovedit că acest vaccin are calități preventive, imunizante, punând organismul în situația de a lupta și a se apăra contra tuberculozei.

Experiențele pe animale fiind încurajatoare, s'a trecut la administrarea lui la oameni, luând numele de vaccin B. C. G. adică vaccinul Bacil Calmette-Guérin.

Acest vaccin se administrează la copiii nou născuți în primele 10 zile dela naștere, în trei doze, apoi la un an și la trei ani, tot în câte trei doze. Din rezultatele de până acuma reiese că acest vaccin ferește pe cei expuși să contracteze tuberculoza. Această metodă se aplică în diverse țări de mai mult de 20 ani și grație ei numărul îmbolnăvirilor de tuberculoză a scăzut considerabil.

La noi în țară acest vaccin îl prepară Institutul Prof. Dr. Cantacuzino din București și se distribuie în fiole, în mod gratuit, prin surorile de ocrotire ale serviciilor sanitare din țară.

În România vaccinul B. C. G. a fost popularizat pe o scară întinsă. Este cu deosebire recomandat copiilor ai căror părinți sau rude apropiate sunt bolnavi de tuberculoză, fiind deci în pericol iminent de a se contamina dela aceștia. Administrarea vaccinului nu produce nici o turburare copiilor.

Dacă câteodată survine vreun deranjament în sănătatea copilului în timpul administrării vaccinului, acesta este o coincidență și este a se atribui altor cauze, nu vaccinului.

Personal recomand acest vaccin tuturor copiilor, atât celor dela orașe cât și celor dela țară, posibilitățile de molipsire fiind extrem de numeroase la diversele epoci ale vieții.

Și pentru că e bine ca sfatul să meargă cot la cot cu fapta, voi aminti că în ceea ce mă privește eu am administrat vaccinul B. C. G. celor doi copii ai mei.

Frate Ardeleni,

Subscrie la

IMPRUMUTUL

REINTREGIRII

ROMÂNIEI

când sufletul s'ar închina cu drag Domnului.

Pilda zilei nu amintește de ucigaș, desfrânați sau de cei ce jefuesc. Aceștia nu vor scăpa de osânda și mânia lui Dumnezeu.

Și zilele se scurg, sfârșitul se apropie. Cine îl poate descifra? N'am trăit și noi în timpul cutremurului din Noemvrie 1940 clipe de groază? Să mai vorbim de siguranța vieții în războiul de azi?

„Intocmai ca o pasăre în colivie, așa suntem și noi prinși de tot ce ne

înconjoară și ne iese în cale. Nu putem scăpa ușor. O, sărmană ființă omenescă, cât de puțin îți trebuie ca să te amăgești și să uiți pe Dumnezeu!“

Dar nu cumva să crezi că pilda de astăzi te mustră pentru că ai țarină, boi sau alte lucruri? Nu, ci grija sufletului tău să n'o lași în urma acestora.

Ascultă chemarea Domnului și vino la ospațul gătit de însuși Dumnezeu; cugetă, dacă lucruri atât de mărunte te pot opri și amăgi, ce preț mai are tăria și mândria ta?

Pr. Ioan Scurtu

„Cuvinte despre educație“

Bogăția

de Maria Popescu-Bogdan

Egoismul, de cele mai multe ori, se transformă în lăcomie de bani.

O prea mică parte a oamenilor s'au ocupat în viață, cu probleme de artă. Cei mai mulți lucrează și-i preocupă câștigul material și-i foarte natural că, o sporire a câștigului este plăcută și din punct de vedere al succesului în viață.

Dar, se pune întrebarea, dacă o prea bună stare materială ar forma un avantaj, ar fi de preferat?

Da și nu!

Fără discuție, averea aduce cu sine mai multe griji decât sărăcia și-i incontestabil că, o avere adunată prin muncă, în decurs de x ani, ne face viața mai plăcută și mai ușoară, atâta vreme cât noi vom stăpâni banul; nici de cum însă când el ne va stăpâni pe noi.

Banul și dragostea de bani, merg mână 'n mână. „Sărac, — zice Eminescu, — este acela, care dorește să fie bogat“.

Și cu cât cineva are mai mult, cu atât dorește să fie mai bogat. — „Poftă vine mâncând“, se zice cu drept cuvânt. Și aceasta se întâmplă numai atunci, când banul se caută numai de dragul de a-l avea.

De obicei este mai ușor a aduna bani, decât de a-i păstra și a te bucura de ei. Apicius, după ce și-a prăpădit, prin destrăbălări, o enormă avere rămasă dela tatăl său, — s'a sinucis, de teamă să nu moară de foame.

A fi bogat, de sigur, nu-i o sinecură. Valoarea banilor depinde de felul cum i-ai adunat și dacă știi să-i folosești, în parte, după cum i-ai câștigat.

Adevărul este că, averea nu-i o favoare, sau o distincție în viață; totul depinde de felul cum o știi folosi.

De altfel și comorile sufletești neutilizate sau folosite prost sunt mai rele decât dacă nu le-am avea.

Sigur este și aceea că banul ne înlesnește multe plăceri în viață d. e.: puterea de a parveni, — pentru cine și-o dorește, — a ajuta prietenii și săracii, a ne cumpăra cărți, a face călătorii, a cultiva artele; tot felul de comodități, confort, odihnă, o hrană mai bună etc. Aceste preferințe însă, nu ne aduc întotdeauna binele și mulțumirea; de cele mai multe ori ne cer chiar jertfe.

Un proverb zice: „Aurul se cumpără prea scump“. Iar atunci dacă averea credem că are valoare numai prin faptul că ne poate procura plăceri și trai în huzur, într'adevăr este o prostie a te trudi să o dobândești.

Banul, din nenorocire, mai dispune pe om și la egoism, care-l face insuportabil în societate. În cazul acesta ce alt folos are bogatul de averile lui, decât de-a și le admira singur?

Să ne ferim, deci, a aduna comori de dragul banului, jertfindu-ne sănătatea sau chiar viața.

Dar omenirea întreagă este cu mult mai bogată decât crede ea! Câți nu-și doresc o viață liniștită la țară și învidiază pe proprietarii mari de moșii, visând livezi întinse, parcuri, păduri etc., uitând că stăpânind ei pământul, acesta îi stăpânește mult mai adânc pe ei.

Oare nu avem noi toți livezi, munți, dealuri, văi, mări și atâtea dimineți cu răsărituri și apusuri minunate de soare, care ne luminează sufletele?

Toate bunurile și frumusețile înșirate, pe care deși nu le stăpânim ca bunuri personale, ci ca bunuri ale țării, orașelor și satelor în care trăim, toate ne aparțin și nouă! Prin urmare, cu toții suntem proprietari a tot ce natura ne oferă, dacă avem talentul și ochii de-a le observa, admira și a ne bucura la vederea lor, în liniște, — fără grija de administrație și impozite.

O viață liniștită, cuminte, împăcată cu tot ce îți dăruiește Dumnezeu, după munca și omenia ta, formează cea mai mare bogăție!

Cronica agricolă

Munca plugarului

Agricultura a fost și va rămâne cea mai frumoasă ocupație a omului. Nicio altă îndeletnicire nu poate oferi mai multe bucurii și satisfacții sufletești, ca agricultura.

Frumusețea acestei ocupațiuni nu provine din faptul că agricultura este o meserie ușoară. Nu. Plugarul are mari greutăți de învins, deoarece munca sa este continuu supusă jocului naturii.

Când munca sa este primejdută de secetă, de foc și trăsnet, când de ploii prea abundente, inundații, când de grindină, îngheț, sau prea multă zăpadă.

Totuși plugarul trebuie să lupte și să învingă toate greutățile și prin munca sa să ridice continuu gospodăria și producția pământului.

Garanțiile actuale au datoriat să producă mai mult decât cele dinainte, fiindcă populația țării sporește din ce în ce iar standardul de viață se ridică progresiv cu ridicarea gradului de civilizație.

Exploatarea agricolă capătă tot mai mult un caracter social, proprietarul respectiv având obligația să producă pentru trebuințele familiei sale și un surplus pentru cerințele celor ce muncesc în alte domenii.

Se impune deci, ca plugarul să-și revizuiască, în fiecare an, metoda de lucru, să-și organizeze munca, pentru ca să corespundă cât mai mult funcțiunii sociale, pe care gospodăria sa o are.

În deosebi se cere ca munca să fie bine repartizată, să nu grămădească lucrul în anumite perioade.

Munca într-o exploatare agricolă, fie ea mică, mijlocie sau mare, să se desfășoare uniform ca într-o uzină, fără deosebire de anotimpuri, vara ca și iarna.

Brațele de muncă ce posedă o familie formează o bogăție, un capital, insuficient utilizat, în vederea progresării unei exploatare agricole.

În unele regiuni ale țării, avem exemple de bună exploatare, nu prin întinderea mare a terenului, nici prin bogăția naturală a solului, ci prin buna organizare a muncii. Aici, iarna nu este considerată ca o vacanță de odihnă.

Munca în timpul iernii se concentrează în curtea gospodăriei, unde brațele de lucru sunt folosite cu aceeași intensitate ca și vara la câmp.

Gospodarii din Țara Bârsei lucrează tot atât de mult în timpul iernii ca și vara, fapt ce dă acestor exploatare un caracter intensiv.

De multe ori, proprietari de 100—200 Ha de teren arabil, din regiunile de stepă ale țării, în excursii de studii agricole în Țara Bârsei, nu puteau înțelege, cum proprietarii de aici, posedau un inventar de vite și mașini agricole, atât de bogat la întinderea gospodăriei lor de 30—40 jugăre.

Faptul se explică aici prin aceea că factorul — Munca — și factorul — Om — nu au fost neglijate, ci bine întreținute în procesul de producție agricolă.

Din nefericire, sunt mulți plugari care nu se frământă pentru nevoia de a produce mai mult, mulțumindu-se cu o viață modestă fără mari trebuințe.

Mentalitatea acestora va trebui să o schimbăm învățându-i să muncească și să folosească mai mult din munca lor, contribuind astfel la ridicarea potențialului economic al țării.

ION HOGEA
Ing. agronom

Declarațiile pentru imozitul agricol

Se aduce la cunoștința contribuabililor, că Ministerul de Finanțe a dispus ca în lipsa declarațiilor tipărite, se pot face și depune la circumscripțiile de control respective, declarațiile de impunere la imozitul agricol pe hârtie simplă, însă cu respectarea cerințelor formularelor oficiale, conform art. 82 alineatul 5 din Legea Contribuțiilor Directe.

Totodată se aduce la cunoștință, că se pot depune declarațiile și fără a se anexa acte, sub rezerva prezentării lor Comisiunilor de recensământ.

- Ai strici ochii citind
la lumina lămpii...!

Da, dar când să citească copilul? Lăsați-i mai bine această plăcere, având grije însă de un iluminat bun. Becurile moderne TUNGSRAM-KRYPTON aduc un dublu folos: la lumina lor splendidă și sănătoasă copilul poate lucra și citi fără grije, — în același timp sunt și foarte economice la consumul de curent, grație construcției lor speciale.

TUNGSRAM
KRYPTON

Oficiul de închiriere al jud. Brrașov

Nr. 55—941

Comunicat

În confirmare cu dispozițiile cuprinse în Regulamentul de funcționare a Oficiului de închiriere Nr. 1484, elaborat de Președintele Consiliului de Miniștri la data de 19 Maiu 1941, se pune în vedere tuturor proprietarilor de imobile de pe raza Municipiului Brașov, cele ce urmează:

1. Orice locuință devenită liberă, se va anunța imediat oficiului de închiriere ce funcționează în localul Sfatului din Piața Libertății, printr-o declarație scrisă, în care să se specifice natura locuințelor devenite libere.

2. Locuințele anunțate nu vor putea fi închiriate timp de 5 zile libere dela anunțare, nici unei persoane, fără consimțământul Oficiului.

3. Populația din teritoriile evacuate, ofițerii și funcționarii publici transformați după data de 18 Martie 1941, care doresc a obține locuințe de închiriat, se vor adresa printr-o cerere scrisă netimbrată acestui Oficiu, care le va supune Comisiunii înstituite în acest scop.

Dispozițiuni în sensul celor de mai sus, au fost date și publicate în ziarul local și prin deciziunea Comisiiei Nr. 52 din 15 Sept. 1941.

În baza celor de mai sus, din nou se atrage atențiunea tuturor proprietarilor deținători de imobile sub orice titlu, de apartamente de închiriat, camere mobilate sau nemobilate libere că neconformarea dispozițiilor de mai sus, va atrage după sine sancțiunile cuprinse în dispozițiunile art. 19 din Regulamentul privitor la funcționarea oficiului de închiriere, adică se va rechiziționa în întregime imobilul, iar proprietarul sau deținătorul imobilului se va evacua pe cale administrativă.

Adânc întristații și în veci nemângăiații: Lida, soție, Ileana și Titi, soră și cumnat, văduva Marii Navrea, Maria Navrea, Daria Beliovschi, Profesor Dragoș Navrea cu Lenuța și Ileana, Mimi Ciortea, Luța Navrea, Ersilia și Dumitru Mucenica, Nona Beliovschi, Dr. Olga și Inginer Ed. Mayer, Larisa, Locot. Comandor Aviator Boris Antoniev cu Eugenia și Nana, Inginer Marin Ciortea cu soția și copiii, Tudor Ciortea cu soția, Protopop Dr. Nicolae Stinghe cu soția și copiii, Dir. școl. Anania Boldor cu soția anunță încetarea din viață a scumpului și mult iubitului lor

Major Vintilă Navrea
dintr'un Bat. de Vânători Munte

căzut în urma unei nemiloase boli contractată pe frontul Mării de Azov în luptele contra bolșevismului pentru cruce și scumpa lui țară, în ziua de 10 Decembrie 1941.

Inhumarea rămășițelor pământești s'a făcut în cimitirul Sf. Nicolae din Brașov-Scheiu.

Odihnește-te în pace, dragul nostru
Vintilă

Domnii Ofițeri de poliție judiciară, sunt rugați, în conformitate cu dispozițiunile art. 20 din Regulamentul privitor la funcționarea Oficiului de închiriere, a face cercetări și constata orice abatere dela prezentul comunicat, dresând acte pe care le va trimite acestui Oficiu.

Brașov, 9 Dec. 1941.
Președintele Comis. de Inchirieri,
Magistrat G. Dumitrescu
Șeful Oficiului de închiriere
V. Fodor

CRONICA Sportivă

BRAȘOV

Sub poalele „Tâmpei“, în localul „Poligonul de Tragere al Municipiului“ de sub conducerea D-lui Colonel Petrescu, se pregătește un bogat program al sporturilor de iarnă pentru întreg tineretul brașovean.

*Gazeta Sporturilor“, „Universul Sport“ din București, „Gazeta Transilvaniei“ și „Tribuna“ din Brașov, sunt cele patru ziare sportive la care colaborează D-l Gh. Bucur.

Rezultatele admirabile ale grupării U, A. B. la crossul național de Duminică 7 XII a. c., care s'a ținut la București, se datoresc așilor Chicomban, Baboie, Mircan, Surd și Pandrea.

Dacă nu-și vor bate joc de misiunea ce vor avea de îndeplinit viitorii arbitri de foot-ball, promoția de elevi din anul acesta este una din cele mai cunoscătoare a acestui sport, deoarece, majoritatea din elevi au activat și activează încă în foot-ball.

Îi vom vedea, deci, la fapte.

Școală de box

La Poligonul de Tragere, — situat pe Promenada de sub Tâmpa, — a luat ființă dela 2 Decembrie a. c. secția de box, sub conducerea maestrului Enoiu V.

Acest sport care dezvoltă: curajul, încrederea în sine, sângele rece, care formează atențiunea, rezistența fizică, suplețea, se vor preda în mod metodic și progresiv.

Inscrierile se pot face zilnic, la poligonul de tragere, între orele 9—12 și 16—18, lecțiunile predându-se în zilele de Marți și Vineri, între orele 16,30—18. (I.P.P. Brașov).

DIN STRĂINĂTATE

Foot ball

Clasamentul Ostmarkului este:

1. F. C. Austria	10. 7. 2.	1. 32 : 15 = 16
2. Wacker	10. 6. 2.	2. 34 : 22 = 14
3. F. C. Vienn	9. 5. 3.	1. 24 : 12 = 13
4. Rapid	10. 6. 1.	3. 34 : 19 = 13
5. Vienna	9. 5. 2.	2. 24 : 17 = 12
6. W. Sportklub	10. 4. 1.	5. 29 : 23 = 9
7. Admira	10. 4. 1.	5. 31 : 24 = 9
8. F. A. C.	10. 2. 2.	6. 25 : 39 = 6
9. Sturm Graz	10. 3. 0.	7. 10 : 36 = 0
10. Post S. G.	10. 0. 0.	10. 11 : 53 = 0

Baskett-ball

În Franța s'au început primele matchuri de baskett-ball care au dat următoarele rezultate:

Reims—Toulouse 21:18
Paris—Lille 45:36

Ciclism

La Paris, ținându-se un mare concurs de ciclism, danezul Von Vied la mare luptă a ieșit învingător.

Tennis de masă

La Luxemburg având loc un campionat de „Tennis de masă“ Vieneza Trude Pritzi, cunoscută și în România, la toate probele feminine s'a clasat prima.

Box

La Haga, campionul german la categoria mijlocie Gustav Eder a suferit o înfrângere din partea campionului olandez dela aceeași categorie, Luc Van Dam.

Dietrick, deține titlul de campion al Germaniei la categoria muscă.

CRONICA RAZBOIULUI

de **Mardare Mateescu.**

Frontul diplomatic

La două zile după declararea războiului dintre Japonia și Statele Unite, două noi mari evenimente diplomatice se petrec pe continentul european. În Germania, Führerul Cancelar Adolf Hitler, convoacă Reichstagul căruia îi aduce la cunoștință hotărîrea Germaniei de a lupta împotriva Americii, dușmana declarată a Axei. În Italia, Ducele Benito Mussolini, aclamat de mulțimea adunată în Piața Venezia, anunță, la rândul său, solidarizarea cu Japonia și declarația de război față de Statele Unite.

Declarația de război a fost remisă de d-l von Ribbentrop, însărcinatului cu afaceri al Statelor Unite, Joi la prânz.

O oră mai târziu, Führerul Adolf Hitler în fața Reichstagului făcea următoarea subliniere:

„Germania și Italia, credincioase Pactului Tripartit, au fost silit să intre în război contra Statelor Unite și contra Angliei, alături de Japonia, pentru a apăra națiunile lor și pentru a statornici libertatea și independența țărilor lor“.

Nota remisă de Conte Ciano, ambasadorului american dela Roma, e cât se poate de concisă, cuprinzând doar următoarea frază:

„Majestatea Sa Regele Impărat declară că Italia se consideră, cu începere de astăzi, în stare de război cu Statele Unite ale Americii“.

D-l Tojo, ministrul de externe al Imperiului japonez, comentând declarația de război a celor două mari aliate europene, își încheia astfel declarațiile:

„In momentele când lumea se află la o răscruce hotărîtoare, fără precedent în istorie, Japonia pășește cu adâncă mulțumire, cu o încredere și mai mare și cu o hotărîre mai fermă de a învinge, alături de Italia, de Germania și de celelalte națiuni, către crearea unei lumii noi, întemeiată pe justiție și pe morală“.

Datorită acestor evenimente și cum amănuntele ce vin de pe fronturi, sunt infirmate părerile care hotărâu o scurtă durată războiului, după intrarea Americii în foc. Veștile sosite din Germania arată că populația își exprimă certitudinea, că desnodământul precipitat al crizei germano-americane va apropia victoria finală.

Din discursul Führerului se reține amănuntul, că pe frontul din Răsărit va surveni o încetinire a operațiunilor, care vor fi reluate în stil mare în cursul verii viitoare. Pierderile relativ mici ale armatei germane, asigură reluarea ostilităților cu o putere neschimbată.

Mai trebuie subliniată apoi știrea, după care celelalte țări semnatare ale Pactului Tripartit nu sunt ținute a respecta imediat obligația de a declara război Americii. Aceasta va intra în vigoare numai pe măsura dictată de necesitățile practice.

Războiul din Pacific

În sfârșit, după trei zile încheiate de război în Pacific, putem desluși planul de luptă al statului major japonez. Prin declararea stării de război în Siam (Thailanda) și intensificarea debarcărilor în Nordul și centrul Malaiei engleze; prin ocuparea insulelor Guam și Wake, în urma cărui fapt Filipinele se găsesc izolate de metropolă; și în sfârșit, prin paralizarea mării baze dela

Hawai, care nu va mai putea aduce un folos transporturilor pe apă sau prin aer, Japonia și-a asigurat securitatea unui imens patralater de unde poate dicta mersul operațiunilor viitoare.

În această privință, ziarul japonez „Japan Times and Advertiser“, foarte răspândit în insulele Oceaniei, după ce ne lămurește că după izolarea Singaporelului va începe o nouă fază a războiului din Pacific, subliniază că operațiunile japoneze în diferite regiuni ale Pacificului merită cu atât mai multă atențiune, cu cât ele reprezintă părți din marele plan al armatei și marinei, ale căror succese se invederează din ce în ce mai mari.

În urma operațiunilor de pe insulele Guam și Wake, precum și de pe insulele Midway, insulele Filipine au fost în primul rând izolate.

Ziarul mai constată, că primele debarcări japoneze au produs o profundă consternare printre Americani. El reamintește apoi, că începând de luni, se dau atacuri violente asupra portului Hongkong, care în momentul de față nu mai este în orice caz o bază ofen-

sivă împotriva intereselor japoneze și a bazelor japoneze dela Sud. Singaporel, care a fost izolat, este și el obiectivul unor atacuri violente. „Japan Times and Advertiser“, atribuie o mare importanță operațiunilor japoneze din Malaezia și pe drept cuvânt. Operațiunile duse în vederea ocupării Singaporelului, au fost de sigur mult ușurate, prin acordul japono-thailandez. Vorbind despre acordul militar și politic dintre Japonia și Thailanda, ziarul adaugă că prezența trupelor japoneze în Thailanda va avea mari consecințe în ceea ce privește calea Burma, ultima cale prin care guvernul dela Ciungking mai poate primi livrări de material.

Un alt pasagiu este dedicat Australiei, a cărei poziție în concertul Pacificului s'a schimbat considerabil, prin distrugerea bazelor nord-americane dela Hawai și Filipine. În încheiere, se arată că Port Darwin, care era bază de sprijin și legătură între Pearl Harbour și Singapor și-a pierdut și el importanța pentru planul de război al Statelor Unite.

Atacul aerian asupra Filipinelor

Ultimele telegrame de presă ne aduc amănunte asupra formidabilului atac al aviației japoneze, asupra bazei navale americane din Filipine.

Serviciul britanic de informații, după știri primite din Manilla, anunță următoarele, cu privire la atacul dat de Japonezi împotriva Filipinelor: Miercuri, către orele 13 (ora locală) și-au făcut apariția deasupra Manillei o mare formație de avioane japoneze de bombardament, care au atacat aeroportul Nichols-Field precum și baza navală dela Cavite, ce se află la o depărtare de 25 km. de Manilla. Atacurile japoneze au fost executate în picaj. Pe aeroport au fost observate mari incendii. Apărarea anti-

aeriană a fost foarte activă, totuși atacurile japoneze au durat mai mult de o oră. Numeroase vapoare de comerț, ancorate în port, au fost avariate de bombele Japonezilor.

Dar acest atac nu este o operațiune izolată, cu caracter de dezorganizare numai, ci a fost urmat de debarcarea unor importante forțe japoneze în Filipine. După cum se relatează, aceste forțe care operează la Nord de Manilla, au aruncat inamicul înapoi și au ocupat un punct de mare însemnătate strategică. Inamicul, care fuge în direcția Manilla, a distrus toate străzile pe unde s'a retras — încheie telegrama agenției Domei.

Armata engleză din Nordul Malaeziei s'a retras

După știrea sosită din Singapore, trupele engleze din nordul Malaeziei au trebuit să se retragă, socotindu-se că e necesară reorganizarea lor. De asemenea se arată, că Japonezii au debarcat în centrul peninsulei malaieze tancuri grele. Englezii au trimis la rândul lor detașamente de tancuri, împotriva acestor trupe. Puternice detașamente ja-

poneze au debarcat și la Kuantun, silind pe Englezi să se retragă și de aici. La Singapore sosesc trupe de întărire din Indiile Olandeze, precum și aviatori olandezi. Sosirea aviației olandeze s'a produs după ce aviația engleză a suferit grele pierderi din cauza bombardamentului excelent executat de aviatorii japonezi.

Scufundarea lui „Prince Of Wales“ „Repulse“ și „Lexington“

Vasele de linie „Prince of Wales“ și „Repulse“, ale flotei de război britanice, primul de o fabricație mai recentă și cu un tonaj record, au fost scufundate în Pacific. Aceste pierderi, au fost caracterizate de d-l Churchill după cum urmează; Nu-mi amintesc de nicio înfrângere maritimă, care să fi fost atât de grea, ca scufundarea lui „Prince of Wales“ și „Repulse“. Iar d-l Duff Cooper a declarat la rândul său,

că ziua când Anglia înregistrează aceste pierderi, este „cea mai neagră zi din istoria flotei britanice“.

În același timp se anunță scufundarea vasului american „Windflower“ care făcea escorta unui convoi și a vasului purtător de avioane „Lexington“. Vasul acesta avea un tonaj de 33.000 și a fost scufundat chiar în prima zi a războiului.

Pe frontul european sovietele continuă să aibă grave pierderi

Pe frontul european, deși Führerul Cancelar a anunțat în discursul său o reducere a operațiunilor, până în vară, nu însemnează că luptele nu continuă.

Ultimul comunicat oficial ne arată că respingând atacurile locale ale Rușilor, trupele germane au provocat inamicului grele pierderi. Forțele aeriene germane

au sprijinit operațiunile armatei prin atacuri încununare de succes, împotriva coloanelor inamice, a concentrațiilor de care blindate, a pozițiilor fortificate și a căilor de comunicație cu spatele frontului inamic.

Prizonierii sovietici capturați în ultimele zile, au arătat starea în care se află lucrătorii din Leningradul încercuit.

Ei sunt nevoiți să fure furajul din grajduri, pentru a-l mânca. Căii cad pe stradă, slăbiți din cauza lipsei de hrană și adesea, femeile taie bucăți din cadavre, pentru a le lua acasă. În piața Karl Marx, sunt executați zilnic numeroși soldați.

Populația civilă declară adesea, că situația actuală nu mai poate să dureze mult. Propaganda ziarelor, care anunță pretense victorii sovietice și pierderi ale Germanilor, vorbind despre ajutorul ce va sosi curând la Leningrad, pentru a îmbunătăți situația alimentară, nu a obținut nici un succes.

Numeroși oameni mor de foame și sunt duși în camioane și aruncați într'o groapă comună.

Comunicatul militar finlandez anunță și el distrugerea a trei divizii bolșevice, în regiunea dintre Karhumaeki și Poventa. S'au numărat peste 300 cadavre și s'au făcut peste 2000 prizonieri. Pierderile finlandeze sunt de numai 137 oameni.

Ziarele turcești, ocupându-se de eventualitatea ca Rusia să declare la rândul ei războiul Japoniei, socotesc acest lucru fie ca o catastrofă iminentă pentru Soviete, fie ca o imposibilitate, din cauză că trupele cele mai bune au fost măcinate pe frontul european. Singur ziarul „Tasviri Efkiar“ vede într'o eventuală declarație de război a Sovietelor, făcută Japoniei, reversul declarării războiului de către Anglia, aliaților Germaniei.

Frontul din Libia

Operațiunile din Libia, fixate în apropierea frontierei egiptene, indică o oarecare mișcare în sectorul Sollum. La Sud și Sud-Vest de Tobruk divizia „Trenta“ a susținut câteva atacuri locale, distrugând 25 care de luptă inamice.

Formațiuni de bombardament în picaj italo-germane au bombardat portul Tobruk, precum și concentrații de trupe și mijloace inamice; aviația germană a doborât 5 aparate britanice.

Se înregistrează apoi un atac fără efecte serioase, al navelor inamice asupra portului Derna. A fost atins spitalul „Principe di Savoia“ fiind loviți, câțiva răniți și infirmieri. Un torpilor inamic de tonaj mijlociu a fost atins de avioanele italiene.

Țările care se află azi în război cu Japonia

După declarațiile de război făcute Statelor Unite și Marelui Britanii de către Japonia, în ziua de 8 Decembrie a. c., iată care sunt statele care au declarat la rândul lor război Japoniei:

Anglia, Canada, Costa-Rica, Australia, Nicaragua și Indiile Olandeze, în cursul zilei de 8 Decembrie; Statele Unite, republica San Domingo, Haiti, Honduras, Cuba, San Salvador, Mexic și Panama, în ziua de 9 Decembrie, iar Uniunea Africeii de Sud, în ziua de 10 Decembrie a. c.

Citiți „Gazeta Transilvaniei“

Redactor responsabil
ION COLAN